

Jharkhand januari 2012

I ett kyligt Jagriti Vihara har vi än en gång upplevt nordindisk köldvåg med rimfrost på marken, när vi öppnar dörren till vårt oeldade rum. De senaste åren har klimatet blivit påtagligt nyckfullt.

Sen gammalt väntar man sig i Jharkhand en omsvängning omkring 15 januari. Här har vi frostnätter ännu den 22:e. Köldvågen nådde ända till det sydliga Chennai, som vi lämnade för tio dagar sedan i trettio-tvågradig värme. Plötsligt ner till 17 grader!

I dagens morgontidning rapporteras att den revolutionära gerillan har i Jharkhand i en skottväxling dödat 13 polismän, som ingick i statens försök att slå ner upproret.

Det staten borde göra för att förhindra uppror gör i stället organisationer som Jagriti Vihara.

Ola Friholt

JVV-årsmöte

lördag 10 mars kl 13
på Ljungskile folkhögskola.

- Förhandlingar.
- Fika-paus.
- Utställningar.
- Vi hoppas få lyssna till Jaya. Han kommer till Sverige 6 mars.
- Senaste nytt från Jagriti Vihara med tal och bilder av Ola och Erni Friholt, Inger och Anders Dejke.
- Samtal kring vårt stöd till Jagriti Vihara.

Middag serveras kl 12 för 70 kr.
Anmäl senast 1 mars
till Kajsa Perneman
tel 0522-296 48 eller 0730-44 65 38
(bortrest 10-26 febr.)
För övernattnig: STF-Vandrarhem
Ljungskile, tel: 0736-15 14 28

Sonami Kumari var för några år sedan elev vid flickskolan på Jagriti Vihara. Nu är hon elev vid skolan i byn Nindra. Sonami har siktet inställt på universitetstudier.

Sonami fortsätter studera efter året på Jagriti Vihara

För några år sedan var adivasiflickan Sonam Kumari en av de femton utvalda flickorna i skolan på Jagriti Vihara. Hon är fjorton år nu och beskriver den tiden på Jagriti Vihara som den härligaste.

Att vara tillsammans med andra flickor, allt hon fick lära sig, mer och mer varje dag. Om skogens och trädens värde lärde hon sig där. Att sjunga, leka och dansa. Allt detta upplevde hon som en stor frihet. Aldrig hade hon hemlängtan. Däremot en längtan efter ännu mera kunskap.

Hon är mycket klar över vad hon vill i framtiden. Ett år till i nuvarande byskola i Nindra, sedan två år i Khelari och slutligen universitetet i Ranchi. Matematik och naturkunskap är hon mest intresserad av. Inget eventuellt äktenskap och barn ska avhålla henne från studierna.

Om jag till ovanstående lägger till denna begåvade flicka kommer från en ytterst fattig bymiljö, där det finns ytterligare fem systrar och två bröder i familjen, av vilka två flickor gifts bort som trettonåringar och att den nu tretioårige brodern är svårt handikappad efter en polioskada i treårsåldern, så förstår var och en att detta är en flicka med stark vilja och beslutsamhet att gå sin egen väg.

Den handikappade brodern blev så inspirerad av sin syster att även han nu övervunnit den apati han levat i och nu går i skolan och hoppas på ett arbete i framtiden. Jharkhands regering har försett honom med en handikappcykel.

Erni Friholt

OBS! Medlemsavgiften • Bankgiro 5649-3034

Medlemsavgift: 150 kr/år • Familj: 200 kr/år

Studera/arbetslösa/pensionärer: minst 50 kr/år

Folkhögskolor/föreningar: 300 kr/år

Utvärdering på gång

Vi är här för att följa upp vårt senaste och kanske sista bidrag från Sida. Det närmar sig slutredovisning, föregången av en professionell utvärdering för vilken Sida har beviljat 20 000 kronor. Summan motsvarar 140 000 rupier, vilket räcker till ett par veckors arbete för en mindre grupp sociologistuderande inför deras slutexamen.

Det kommer att handla om tio års arbete med att forma och inspirera kvinnogrupper för sparande och inkomstbringande verksamheter. Vi vet att de första 72 grupperna har inspirerat andra, även män, att gå samman för gemensamma ändamål.

Vi kan få svar på hur detta utvecklats, vilka problem som kan ha undgått oss och vilka som lösts framgångsrikt. Hur löstes de konflikter som seglat upp

på marknadsplatserna där mellanhänder regerar och dikterar priserna? Består resultaten?

I detta tioåriga skeende har ett stort antal kurser och seminarier hållits i Jagriti Vihara Centre. Det har handlat om varuproduktion, design, kvalitet, marknadsföring och affärsjuridik på gräsrotsnivå.

En grund har lagts för rättvis handel, demokratisk styrning, medvetenhet om korruption, medborgerliga rättigheter och allmänna mänskliga rättigheter

Seminarier hålls i samlingslokalen ovanpå utställningshallen. Här handlar det om förberedelser inför ett byval. Sushil står i talarstolen.

med tonvikt på jämställdhet mellan kvinnor och män.

Allt detta och mer därtill hoppas vi få objektiva bedömningar av.

*Vintriga hälsningar från Jagriti Vihara
Erni & Ola Friholt*

Nyhetsbrev från Jagriti Vihara januari 2012

Kära vänner!

Naxaliterna

Ni känner säkert till att de politiska extremister som kallas naxaliter eller maoister är mycket aktiva i flera delstater i vårt land, också i Jharkhand.

En av extremistgruppens ledande personer dödades nyligen i Västbengalen i en väpnad sammandrabbning mellan maoisterna och polisen. Sedan dess har flera delstater fått utstå hämndattacker från maoisterna. Bara för en vecka sedan dödades tretton polismän i granndistriktet Gharwa i nordvästra Jharkhand. Sedan dess har rädsla och osäkerhet spridit sig i vårt område.

Även om landsbygdsbefolkningen i allmänhet är positiv till en revolutionär förändring, är de också splittrade vad gäller i vilken mån de vill vara involverade.

Stöd från Sverige

De problematiska förhållandena till trots har vi tvingats hitta olika sätt att genomföra våra utvecklingsprojekt. Vi är glada att JVV, vår stödorganisation, finns till och fortsätter att stödja och samarbeta med oss. Vi är också tack-

samma för att våra vänner Inger Dejke, Erni Friholt, Anders Dejke, Ola Friholt och Markku Nykänen besökte oss, och tålmodigt tog del av våra problem och också hjälpte oss på många sätt. Vi förutsätter att de kommer att informera er och berätta om våra framsteg.

Sjukhuset

Vi antar att ni är medvetna om vårt beroende av råd och stöd från de personer som samarbetar med oss. Som ni säkert vet har vi haft mycket arbete med olika problem i byn Dumaro. Invånarna i byn letar efter möjligheter att bygga en sjukstuga där.

Några månader tillbaka fick vi besök av vår gamle vän Amit Garg, som tagit del av vårt arbete med anti-malaria-kampanjer i byarna. Amit Garg bor och arbetar i USA och har försökt samla in pengar i syfte att bygga ett litet sjukhus på Jagriti Vihara. Han försökte övertala några av sina vänner i organisationen »Hospital for Hope« att besöka Jagriti Vihara, i syfte att planera bygget av sjukhuset.

Jagriti Viharas styrelse diskuterade erbjudandet och beslutade att acceptera hjälpen från den amerikanska organi-

sationen. Jaya har därefter fått inbjudan att komma till San Francisco och Seattle för att träffa organisationen. På grund av sin sjukdom och medicinska behandling i Sverige kunde Jaya tyvärr inte resa.

Eftersom erbjudandet från USA är mycket viktigt för oss, beslutade vi att låta Rajesh Prashant resa till USA under två veckor, för att träffa organisationen, där han också hjälpte till att samla in medel. Sjukhusbygget är nu påbörjat, och arbetet går enligt planerna.

Seminarium om vatten och sanitet

Rajesh Prashant deltog i ett seminarium om »Vatten och Sanitet« som ägde rum i Ranchi 16–21 januari i år. Programmet organiserades av Jharkhands regering, och diskuterade grundligt de olika sanitära problemen som finns på Jharkhands landsbygd. En frivilligorganisation försöker utveckla ett projekt kring ekologi och toalettfrågan.

*Med hälsningar
Jagriti Viharas informationsgrupp
26.01.2012*

Översättning: André Rodin

Pútl Dési: »Hallo? Javisst, jag kommer. Jag har bara en liten intervju här.«

»Vi ska vinna det här«

Erni Friholt har träffat Pútl Dési, som är nyvald president för byrådet i byn Lapra. Hennes intresse för politik började i byns självhjälpgrupp. Den stora svårigheten hon möter är, att delstatsregeringen håller inne de pengar som byråden skall förfoga över.

Med van hand griper hon om sin mobiltelefon.

– Hallo? Javisst, jag kommer. Jag har bara en liten intervju här.

Pútl Dési, tillhörande folkgruppen oráon, nyvald mukhia, president för byrådet, pancháyat, i Lapra. Självsäker och samtidigt blyg och försiktigt leende. Vad månne denna utländska kvinna vilja henne?

Jag vill henne väldigt väl och är nyfiken, så nyfiken.

Pútl, 30 eller kanske 35 år, 2 barns mor med en flicka på 11 och en pojke på 7 år, kastar sig in i hetluften och låter sig väljas till ett så svårmanövrerat ämbete.

Hennes intresse för politik började i

kvinnogruppen – en av Jagriti Vihara inspirerad självhjälpgrupp – som hon var medlem i. »Kvinnor kan också ha makt, det lärde jag mig där«. Och hon blev mer och mer intresserad av kvinnors rättigheter.

Val till pancháyat

– Det var så spännande med valet till pancháyat, folk kom hem till mig och ville ha mig som president. Fler och fler kom, mest kvinnor men också män. Men jag hade ju inga pengar. Då hjälptes de åt.

Jagriti Vihara ställde sig också bakom hennes kandidatur.

Det måste ha varit en omvälvande känsla. Till slut vann Pútl med en rösts övervikt.

Vad sa familjen?

– I början var de nog inte så förtjusta, men de har förstått nu. I synnerhet dottern är helt på min sida och har lovat att hjälpa till så mycket hon kan.

Vad krävs av en mukhia?

– Jag har gått i skola i Latehar upp till årskurs 8. Det är inte så mycket. Men jag är en stridbar kvinna och har gett mig den på att arbeta för att kvinnor ska få mera makt.

– Jagriti Vihara hade bjudit in alla oss kvinnopresidenter till ett seminarium. Det var lärorikt och fick oss att inse att vi måste hålla ihop.

Forts. på nästa sida...

Nyheter från Jagriti Vihara

Vår utställningshall har uppmärksamats och får nu fler och fler besökare. Sjukhusbygget har börjat ta form och har redan fått många bybor från Dumaro, Lapra och Konka att besöka Jagriti Vihara. De verkar hoppfulla över att få ett sjukhus på nära håll och är även intresserade av våra planer för en ny syn på hälsovård. Jagriti Vihara har lång erfarenhet av att organisera hälsokampanjer, bland annat anti-malaria-kampanjer i olika byar.

Vi är visserligen oroliga att alla dessa förhoppningar och drömmar också kommer att innebära utmaningar och

svårigheter. Men våra medarbetare, såsom kvinnliga självhjälpgrupper, fältarbetare och deltagare i våra kampanjer för medvetandegörande kommer att stödja oss.

Utställningshall, kvinnliga självhjälpgrupper, bygge av sjukhus är källor till uppmuntran och inspiration för oss i vårt arbete med att förbättra förhållandena på landsbygden.

De projekt som Sida stödde har nu genomförts. Utvärderingen av dessa är avklarad, intervjuer med bybor och självhjälpgrupper likaså. Nu förbereder vi en rapport.

Skolflickorna har varit på nöjesresa. Skolterminen är över för i vår, och de har nu rest hem med goda och glada minnen.

Varma hälsningar,
Rajesh, Sushil och Lucy
Jagriti Viharas informationsgrupp

Anm. Den nämnda rapporten har just kommit. Vi avser att översätta dess 34 sidor, vilket krävs för slutrapport till Sida. (Alla officiella dokument ska finnas på svenska!)

...forts. från föregående sida.

Löften

Hon gav sig själv och de gamla i Lapra löftet att de skulle få pensioner, att vägarna skulle repareras och att byarna skulle få elektricitet. Alla stolpar har fallit för länge sedan och ligger där, anklagande men snart övervuxna av gräs.

För mitt inre flimrar minnet av Lapras marknadsplats förbi. Denna brokiga skara av människor som säljer sina mångformade tomater, krokiga gurkor, kål och potatis, bönor och chili, och kreatursmarknaden bredvid där hönor, tappar, getter och kor finns att beskåda eller köpa. Och alla brokiga köpare – alla dessa människor med sina olika viljor och olika förutsättningar att förstå denna kvinnas ambitioner.

Nu ringer telefonen igen:

– Hallo? Var det elva vi sa?

Hon ursäktar sig. Det var president-

kollegan från Khelari som påminde henne om mötet.

Hon och hennes medsystrar och medbröder är inne i en svår process. Ännu har inga pengar och därmed ingen makt överlämnats till panchayat. I ett års tid har Jharkhands regering skjutit upp och påstått att de kan för lite och att de måste lära sig mera först.

Protester

De 14 ordförandena – 8 kvinnor och 6 män – hade varit i Ranchi för att träffa de ansvariga ministrarna, men de var inte där.

– När vi protesterade med våra anhängare utanför ministeriet blev vi attackerade av polisen med batonger. Gå hem, sa de, det finns inga ministrar här.

Pütul säger att det stöd och den sam-

manhållning hon kände för ett år sedan, redan börjat luckras upp.

– Vad är det för vits att protestera, sa några till mig. Se till att vi får jobb i stället!

Hon misstänker att ett flertal redan »köpts« av motståndarna och inte längre är på hennes sida.

– Hur jag än försöker förklara får jag skulden i alla fall, om inget positivt händer snart.

Än är hon dock full av kraft och vilja.

– Nu måste jag iväg till mötet. Vi ska vinna det här.

Erni Friholt

PS Vi förbereder ett litet häfte med intervjuer Erni Friholt gjort med kvinnor kring Jagriti Vihara.

Håll utkik eller beställ från JVJ, Inger Dejke, telefon: 0522-22822 eller via mail: id@orange.pp.se.

Sjukhusbygget på Jagriti Vihara

Arbetare vid sjukhusbygget. Allt jobb sker för hand.

Under tidigare år besöktes Jagriti Vihara av en grupp indiska medicinstuderande från Stanford-universitetet i Kalifornien. En av dem ville bidra till hälsan i byarna genom att finansiera ett litet sjukhus i Jagriti Viharacentret. Behovet av sjukvård är enormt och odiskutabelt.

Att driva ett sjukhus är mycket dyrt, vilket kyrkornas mission i Mändar er-

farit. I början av förra året besökte Rajesh Kalifornien på inbjudan av studenterna. Där erbjöds tacksägelse av kostnader för en sjukhusbyggnad. Det är svårt att tacka nej till så mycket, och bygget startades av ett amerikanskt företag i slutet av året.

Allt baseras emellertid på muntliga löften, där tacksägelse av driften inte utlovats. Det är lätt att förstå nyhetsbrevets ord om oro för utmaningar och svårigheter. Vid Erniss och mitt besök i januari–februari i år diskuterades kommande behov av personal, laboratorium, mediciner, transporter med mera. Kostnaderna utöver personalbostäder uppskattades till betydligt över två miljoner rupier per år, alltså mellan tre- och fyrahundratusen kro-

nor. För driftkostnader kan inga statliga bidrag fås, och vår hittillsvarande insamlingskapacitet motsvarar en tredjedel av sjukhusets behov, en summa som redan är in-tecknad.

Kommande problem rör också hur nuvarande projektpersonal ska hinna driva tidigare åtaganden vidare. Redan nu tas både jeep med förare och Rajesh i anspråk av den amerikanske byggherren som saknar erfarenhet av indiska förhållanden.

Även om bygget inte kräver insatser av oss idag lär vi få återkomma om konsekvenserna.

Ola Friholt

Manjuri är arbetarnas representant. Dessutom är hon ledamot i Jagriti Viharas styrelse.

OBS! Medlemsavgiften • Bankgiro 5649-3034

Medlemsavgift: 150 kr/år • Familj: 200 kr/år

Studerande/arbetslösa/pensionärer: minst 50 kr/år

Folkhögskolor/föreningar: 300 kr/år

www.jvv.se

Vi finns också på Facebook. Sök på »Jagriti Vihara«. Gå med!

Möten vid floden

Byborna larmade Sushil på Jagriti Vihara och de gick med honom till platsen, där storföretaget redan påbörjat arbetet med att avleda flodens vatten till sitt kolkraftverk.

En vacker morgon i december 2011 gick några kvinnor från den del av byn Dumáro som heter Rélia som vanligt ner till floden Cháttinadi. De blev plötsligt stående inför ett överkligt skådespel bara femhundra meter bort. Sen sprang de fort tillbaka för att berätta.

Där borta på flodstranden bökade tio stora schaktmaskiner och bulldozers. De hade redan förintat fem tunnland jordbruksmark, som från sin position högt ovan floden förvandlats till en avgrund. En oråonfamilj ägde ena hälften av den marken och en äldre man i en mündafamilj den andra. Några välklädda män från ett företag hade lovat honom mycket pengar om de fick använda hans mark. Han tyckte det lät bra och skrev under ett kontrakt på engelska, som han inte förstod ett ord av. Men han var van att lita på muntliga avtal.

Två yngre medlemmar av oråonfamiljen hade också skrivit på, sedan de

fått lite kontanter i handen.

Byborna började förstå att de män som gått omkring med mätinstrument på stranden för en tid sedan hade planlagt allt detta. De larmade Sushil på Jagriti Vihara, och ettusen män och kvinnor gick med honom till platsen och krävde omedelbart stopp för verksamheten.

Stämningen blev hotfull och arbetet avstannade – för en tid.

Ett antal möten med företaget hölls. Bybornas alla frågor fick inga svar, och det gavs inga garantier om någonting. Det klargjordes att lagen kräver klarsignal från byledning i pancháyat. Men plötsligt var maskinerna igång igen. Byns män, kvinnor och barn gick åter dit och krävde stopp för arbetet. Företaget skickade fram beväpnade vakter från vaktbolaget Cobra. Det blev

handgemäng, och någon bilruta krossades. Inför vakternas hot om att skjuta och döda svarade en kvinna: »Ja döda mig då. Mitt tillstånd får du ändå aldrig!«

Polisinspektören tillkallades från Khelári. Han är ádivasi, alltså från ursprungsfolket och kan deras språk. Han fattade galoppen och gav byborna rätt. Därefter stod arbetet stilla, och de flesta maskinerna drogs bort.

Det blev så småningom tydligt att storföretaget Ábhijit Group äger ett kolkraftverk 40 kilometer upp längs Dámodarfloden, som förenas med Cháttinadi nära byn Dumáro. Kylningen av kolkraftverket är otillräcklig och man vill nu anlägga en stor bassäng för att samla upp flodvatten från flodernas sammanflöde för att via en rörledning pumpa flodvattnet de 40 kilometerna till kraftverket. Dammen avses bli cirka en halv kvadratkilometer stor och rörledningen som redan påbörjats är mer än en meter i diameter.

Skulle byarna nedströms överhuvudtaget få något vatten? Frågan har ännu inget svar. Men delstatsregeringen har sin vana trogen utfärdat ett tillstånd, MoU, »Memorandum of Understanding«, utan att bry sig om lagens krav att ursprungsfolkens lokala byråd först måste godkänna projektet.

Känns metoderna igen?

Ola Friholt

Schaktmaskiner och bulldozers hade förstört stora delar jordbruksmark innan byborna lyckades stoppa projektet.

Krukmakarens hustru och barn i byn Domaro. Foto: Ove Gustafsson.

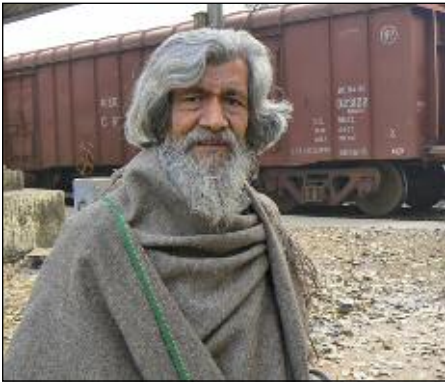
DET ANDRA INDIEN

Utställning på Linköpings bibliotek
25 juni–31 augusti

Ove Gustafsson ställer ut egna foton från Indien och även JVV:s utställning. Passa på att se »Det andra Indien« om du befinner dig i närheten i sommar.

Kanske vet du själv om någon lokal, där JVV-utställningen kunde användas, så hör av dig. Det är 14 skärmar med färgfoton och text, format 100x70 cm, lätt att skicka i en låda.

Jaya till San Francisco i höst

I höst reser Jaya till USA för att diskutera driften av det nya sjukhuset.

Jaya har vistats i Sverige under våren. Han har gjort två utflykter till Norge för att träffa vänner där och stödja bildandet av den nya föreningen Jagriti Viharas Venner, som är under uppbyggnad. Årsmöte hålls i början av juni. Ordförande är Mildred Nesheim, pensionerad rektor vid Hallingdals folkhögskole. Se hemsidan www.jvv.no

Hennes adress och Jays adress finns i listan för JVV-styrelsen som bifogas medlemsbrevet.

I ett mejl nyligen meddelade Jaya följande glada nyhet:

»Shri Amit Garg har inbjudit mig till San Francisco i augusti för att samarbeta med honom och hans vänner i att samla in medel för att driva sjukhuset på Jagriti Vihara. Jag har accepterat inbjudan och är villig att göra vad jag kan för detta. Jag känner till vad som behövs för att driva ett väl planerat hälsocenter i vårt område.»

Vi är glada över att Jaya är så pigg och stark, att han ser fram emot denna resa. Närmast flyger han till Indien 21 juni. Vi önskar honom på allt sätt: Lycka till!

Nya vykort

Nu finns flera vykort med motiv som belyser Jagriti Viharas arbete. Skolbarn, som gläds över möjligheten att gå i skola. Skicka efter kort, skriv och sänd till vänner eller ge bort som bokmärken. 10 kr för de stora och 5 för de små. Det är rena reklamen för vår förening. Den behövs.

Ange vilket kort du vill ha, Carina 1, Carina 2, Ove 1, Ove 2 eller Ove 3.

Beställ: Inger Dejke, id@orange.pp.se, 0522-22822

Vykortet »Ove 1« ser du på notisen om utställningen på föregående sida. I större format finns det, liksom övriga kort, på vår hemsida: www.jvv.se.

Ove 2. (22x14 cm)

Ove 3. (22x14 cm)

Årsmötet 2012

Årsmötet hölls på Ljungskile folkhögskola 10 mars med ett 20-tal deltagare i en hoppfull anda. Nu har JVV de nya stadgarna fastställt efter beslut vid två på varandra följande årsmöten. Efter förhandlingarna fick vi färsk inblickar i verksamheterna på centret och i byarna kring Jagriti Vihara genom Jaya, som deltog i årsmötet och kom direkt från JV. Även Ola och Erni Friholt och Inger och Anders Dejke, som besökt JV under de senaste månaderna, bidrog med berättelser och bilder. Fotoutställningar av Carina Lindskog och Ove Gustafsson med bilder från JV bidrog till närvarokänslan.

Protokoll, ekonomisk redovisning och andra bilagor finns på hemsidan, www.jvv.se.

Per Nordqvist var mötesordförande.
Jan Oscar Rodin intresserade sig för våra kontakter.

Carina 1. (11x14 cm)

Carina 2. (11x14 cm)

Prattund vid Women's Hostel. Från vänster: Lucy, Pushpa och Lucys dotter Ocín.

Lucy

– vår syster på Jagriti Vihara

Erni Friholt berättar från ett möte, februari 2012

Länken till Jagriti Viharas kvinnogrupper – självhjälsgrupper – är Lucy. Ingen tvekan om den saken.

Lucy kom till Jagriti Vihara år 1988. Tillsammans med sin syster Khiram och Pushpa, som senare gifte sig med Vincent, chauffören och allt i allot på stället.

Tjejerna hade hört talas om Jagriti Vihara och Lucy återkom snart till kurserna i vävning och sömnad som anordnades då. Det stora huset fanns där med en skola för 65 elever. Där blev hon lärare ett tag.

Räknar jag på mina fingrar så kan tösen då inte varit mer än 16 år. Hon säger att hon tror att hon är omkring 39–40 år idag.

Assistant nurse

Lucy kommer från byn Mandar som ligger bortom McCluskieganj. Där ligger också det kristna sjukhuset och kyrkan. Hon växte upp i en familj med fem systrar och en bror. Liksom Pushpa och Vincent hör hon till oraonfolket. Hennes mor var kristen.

Lucy utbildade sig till assistant nurse,

undersköterska, på det sekulära sjukhuset i Rukka. Och där blev hon själv kristen. Hennes äldsta syster arbetar på Tbc-sjukhuset och Lucys nu 17-åriga dotter Ocín praktiserar hos henne för att i sin tur kunna bli sköterska, eller ännu hellre utbilda sig till läkare.

Även dottern har redan hjälpt till som lärare på flickskolan i Jagriti Vihara. Och den 9-årige sonen Anup, som hjälpte mig trä en tråd i synålen, berättade att han lärt sig att sy på symaskin av sin mor.

Hjälper kvinnogrupperna

Lucy berättar för mig hemma hos sig i det lilla huset på Jagriti Vihara där hon bor tillsammans med sin man Michael. Han bjöd på te, och som så ofta gick strömmen. Vi satt där i skenet av ett litet levande ljus, skuggorna spelade på väggarna, Michael förberedde middagen och samtalet flöt så lugnt.

Vad gör du idag? »Ja, jag åker ju runt i byarna, ger sjukvårdsråd, delar ut mediciner, ibland har vi vaccinationskampanjer och så besöker jag ju kvinnogrupperna/självhjälsgrupperna regelbundet, bistår även dem med råd

och dåd«. Hon får vissa mediciner från regeringen och av och till lite betalt. Någon liten ersättning får hon också från Jagriti Vihara. Hon klagar inte. Okonstlat berättar hon om en vardag som är fylld med goda gärningar, för att uttrycka det högtidligt.

Denna lilla människa gör i tysthet vad höjdarnas högtidstal ofta handlar om.

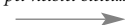
Michael

Nu berättar Jaya, som tolkar, att det var han som fick den blyga Lucy att »kasta en blick« på en rar grabb som Jaya tyckte skulle passa som make till Lucy. Det var Michael. Jaya framhåller att det är det trevligaste paret han känner häromkring. »De bråkar aldrig...« Michael har en cykelreparationsverkstad i Birsa Nagar, ungefär 20 kilometer från Jagriti Vihara. Dit cyklar han varje dag, fram och tillbaka i ur och skur. Det är en tystlåten man som städar hemma och lagar mat.

Arbete i byarna

Hur kommer du runt i byarna? frågar

Forts. på nästa sida...

...forts. från föregående sida.

jag Lucy. »Jag går ofta, men ibland kommer Sushil på sin motorcykel, eller Vincent dyker upp med jeepen och skjutsar mig.

Jag bjuder också in kvinnogrupper till Jagriti Vihara. Nu senast hade vi ett möte angående ta eller ge lån till behövande i gruppen«. Hon vet vad som försiggår i byarna, vad kvinnorna sysslar med. I någon by gör man mattor av vilda dadelblad för försäljning, i en annan by tillverkas skålar och tallrikar av sal-blad. Åter andra föder upp höns, getter eller svin för försäljning. Mangojam och pickles är också populärt. Jag

frågar om det är en följd av Fair Trade seminariet som avhölls på Jagriti Vihara för drygt ett år sedan. »Till en del«, svarar Lucy. »Mycket har ju kvinnor hållit på med länge, men seminariet gav en extra skjuts och de vet mera nu hur man kan försöka sälja utan mellanhänder«.

Vill stanna på Jagriti Vihara

Hennes egen framtid då? »Jag vill gärna stanna på Jagriti Vihara. Att strömmen kommer och går får man ta med ro«. Sjukhusbygget ställer hon sig positiv till. Om en doktor kommer att vilja

stanna här? »Det vågar jag inte uttala mig om, men jag själv skulle gärna vilja arbeta på sjukhuset. Innan dess kunde jag tänka mig starta en egen liten hälso-station«. Och hon minns: »När det fanns en liten klinik på Jagriti Vihara på 90-talet jobbade jag där«.

Om panchayat säger hon: »Det har än så länge ingen makt. Men ordföranden är mycket engagerad i kvinnogrupperna. Hur allt kommer att fungera återstår att se«. Och framtiden för Jharkhand? Lucys svar är typiskt för henne: »Vi lever på hoppet«.

Nyheter från Jagriti Vihara

Ur Nyhetsbrevet från Jagriti Vihara daterat 15 augusti

Som varje år vid den här tiden handlar brevet om oron för att monsunregnen ska utebli eller vara otillräckliga.

Detta år har monsunen kommit sent, samtidigt som det regnar alltför sparsamt. Grundvattennivån stiger inte och vattenreservoarerna är torra i flera delar av regionen. Lantbrukarna hoppas på mer regn, och vi är trots allt optimistiska vad gäller monsunen och kommande skörd.

Varje år under monsunen distribuerar vi plantor från våra växthus till bybor. Även under detta år planerar vi att göra så. Exempel på träd som planteras i byarna är mango, gamhar, guava, citron, amla och golmohar. Flera av dem är fruktträd som ger värdefulla och vitaminrika tillskott till hushållet och på sikt kan frukterna också säljas och ge en inkomst.

Byggnader

Bygget av sjukhuset går som planerat. Takläggning är påbörjad, och vi hoppas att få detta avslutat inom två veckor. Därefter lägger vi golv och sätter in fönster. På grund av monsunregnen och eftersom jordbruksarbetet tar mycket tid kommer dock arbetet att bli något fördröjt. Vi hoppas att få sjukhuset färdigt till november 2012.

Motorcykel

Vi har nu beställt en motorcykel, och så snart den kommer reser vi in till Ranchi

för att betala och köra hem den. Våra vänner i Sverige har lovat bekosta den, så då beslutade vi att slå till.

Volleybollskolan

pågår som tidigare på Jagriti Vihara med 16 pojkar och 16 flickor.

Men under de senaste fem månaderna har den inte fått något finansiellt stöd från regeringen. Under denna tid har istället Jagriti Vihara ställt upp för eleverna med mat, husrum och andra nödvändigheter. Vi har kontakt med ansvarig myndighet och har fått gott bemötande och vänliga ord från dem, men inga pengar. Förra veckan träffade vi högste tjänsteman, och han lovade att vidta nödvändiga åtgärder. Vi hoppas på detta.

Hälsoproblem

Nu i monsunperiodens början ökar antalet fall av malaria, ormbett, andnings- och magbesvär på sjukhusen. Antalet drabbade växer för var dag. Vi planerar därför att organisera hälsokampanjer på Jagriti Vihara och i byarna, och vi hoppas att våra vänner fortsätter att stödja oss i vår strävan att förse byarna med medicinsk hjälp.

Klimatförändringar oroar

Global uppvärmning, klimatförändring-

” Alla vi som arbetar och verkar på Jagriti Vihara är friska och engagerade i skolans olika aktiviteter. Vi sänder våra bästa hälsningar till vänner och supportere.

ar och oberäkneliga monsunregn ger anledning till oro i vår del av världen. Delar av Indien har översvämningar medan andra delar har torka. Ingetdera är bra för landets sociala och ekonomiska utveckling.

Matpriser

Priserna på basvaror är fortfarande mycket höga. Det är därför svårt för gemene man att få ekonomin att räcka till inköp av ris, vete, olja, bönor, grönsaker och andra matvaror på den öppna marknaden. Svält hotar i det fall priserna inte går ner. Det är särskilt svårt att se barn lida av undernäring och följsjukdomar av för lite mat. Regeringen lovar att arbeta för att hålla nere priserna, men lyckas inte., Detta skapar stor ångslan hos folk. Vi hoppas ändå att regeringen denna gång lyckas i sin strävan att få kontroll över prishöjningarna.

Med varma hälsningar,
Lucy, Sushil and Rajesh
(Jagriti Viharas informationsgrupp)

Demokrati, ekonomi och kultur

Vad har hänt i byarna under tio år av Sida-bidrag?

Vid första ansökan till Sida formulerades avsikten med de projekt som Jagriti Vihara ville genomföra:

»Att göra dem som marginaliserats och förtrycks av den moderna samhällens expansion i stånd att forma sin egen framtid. Samtidigt vill vi göra kvinnor i stånd att bryta det uråldriga manssamhällets förtryck.«

Hur skulle det gå till? En förändring kunde ju inte tryckas på uppifrån. Den måste komma från folket självt ute i byarna, vilket innebar att Jagriti Viharas arbete måste ske i samförstånd med byborna.

En första åtgärd var att hitta lämpliga personer, fältarbetare, som skulle vägleda och uppmuntra bykvinnor att starta självhjälpsgrupper, SHG. De skulle arbeta med det hantverk eller den tillverkning som de redan var vana vid, sälja varorna på den lokala marknaden, börja spara pengar, till exempel 5 rupier i veckan och öppna ett eget bankkonto.

Animatörer

Fältarbetarna valdes ut demokratiskt i byarna. Den som hade förtroende i byn skulle ha störst möjlighet att på ett positivt sätt påverka utvecklingen, menade man. Från 2003 var tolv personer anställda av Jagriti Vihara, sex män och sex kvinnor. De fick utbildning genom kurser och träning i demokrati, ekonomi, kultur och fick lära sig hur ett gemensamt sparande kan gå till. De arbetade sedan som »animatörer«, besökte många byar och inspirerade folk att förbättra sin situation på olika sätt.

Sedan utbildade de i sin tur ytterligare personer till social medvetenhet och dessa blev viktiga »entreprenörer« i byarna. Syftet var och är att skapa en självgående utveckling för försörjning och social jämlikhet.

Förändring i byarna

Detta har inneburit stora förändringar i livskvalitet och trygghet vid sjukdom och olyckor. Det ger också förhoppningar om en bättre framtid. Vi har i Medlemsbrevet skrivit om hur det i praktiken går till med självhjälpsgrupper. Läs om kvinnorna i byn Malhan som tillverkar tvål (2/2009) och män-

Fältarbetaren Anita Ekka har inspirerat många bykvinnor. Här med sin son vid folkfest i byn Birs Nagar.

nen i Malhan som har en självhjälpsgrupp – bevattning och odling (1/2009) och kvinnorna i byn Konkka som gör ljus (4/2011).

Seminarier

Kvinnorna i SHG har under åren kallats till kurser på Jagriti Vihara för att utveckla kvalitet, design, förpackning, marknadsföring och därtill hörande juridiska frågor. Även konfliktlösning och Fair Trade. Vid sådana tillfällen har alltid en del av kursen innehållit kulturaktiviteter som musik med lokala instrument, sång, dans och diktläsning.

Kvinnorna i SHG har i flera byar också kunnat starta småskaliga lokala produktioner. Arbetsformerna är demokratiska. Nu finns ett 80-tal SHG med bankkonton. De varor som produceras och säljs är textilier, byggmaterial, hushållsartiklar, matvaror och jordbruksprodukter.

För att motverka motsättningar mellan bybor av olika folkgrupper och religioner har det anordnats mångkulturella aktiviteter för att öka förståelse, tolerans och sammanhållning. Det senaste Sida-bidraget har rubriken: Creating Unity and Progress through Marketing and Cultural Action.

Alltså innebär det att skapa sammanhållning och framsteg i byarna genom försäljning av varor tillverkade i byn och genom kulturaktiviteter.

Tålmodigt uppbyggnadsarbete

Antalet självhjälpsgrupper har ökat spontant, och de har framgång på marknaderna. Kvinnor har därigenom fått ökad självkänsla och mod att uttrycka sin åsikt.

Det är glädjande att skattemedel från Sverige kanaliserade genom Sida har bidragit till detta. Men inget av denna förändring hade varit möjlig, om inte Jagriti Vihara verkat i området under den tid som gått sedan starten 1974.

Ett tålmodigt uppbyggnadsarbete har pågått, som skapat förtroende i trakten för centret Jagriti Vihara och det har lett till en viktig personkänedom i byarna. Det är värt stor beundran och respekt.

Jagriti Vihara snart 40 år

Jagriti Vihara började med pedagogik: först en byfolkshögskola för vuxna, sedan en barnskola med internat och sex års skolgång med alternativ pedagogik. Under de senaste 20 åren har Jagriti Vihara, som framgått ovan, alltmer blivit ett centrum för byutveckling med mycket av verksamheten i själva byarna.

Nu har en utvärdering gjorts av två akademiker från Ranchi. Mycket intressant att få ta del av denna, både för ledningen på Jagriti Vihara, för JVV-medlemmarna och för Sida.

Utvärdering av Sida-bidrag

Vad har de projekt som Sida stött under en 10-årsperiod betytt? Sida kräver att få veta det. Därför har två akademiker anlitas för att för Sidas räkning göra en utvärdering. Frågeställningarna gällde hur människor upplever Jagriti Vihara och vad de fått genom Jagriti Vihara och hur deras liv påverkats av detta.

Utvärderarna Vijita och Abhishek

De båda utvärderarna, en man och en kvinna, kände inte varandra tidigare och hade ingen kontakt med någon medlem i Jagriti Vihara-styrelsen. Detta var en viktig grundförutsättning. Båda har rekryterats från Ranchi universitet i Jharkhand, där de studerar socialpolitik och sociologi som en påbyggnad på sina examina.

Vijita Singh är kvinna, 31 år, född i Ranchi. Hennes universitetsexamen gäller sociologi. Hon arbetar med undervisning och socialt arbete. Eftersom hon arbetat för en annan NGO (ickestatlig organisation) var hon

villig att åta sig uppgiften att utvärdera Jagriti Viharas arbete. Byborna som intervjuades av henne hade i sin tur kommentarer om henne: »Hon visade ett mycket stort intresse för aktiviteter som anordnats för att stärka kvinnors självkänsla. Hon diskuterade intensivt de problem som orsakas av miljöförstöring i industriområden i Ranchi distrikt.«

Abhishek är man, 27 år, född i Gaya i Bihar. Han har studerat teknologi vid två olika tekniska institut i Ranchi. Han är civilingenjör med anställning där. Han har erfarenheter av arbete som socialpolitisk aktivist med särskilt intresse för att stärka den svagare delen av samhället. Han är ledare i en fackförening i kolgruveområdet i Ranchi distrikt, transportsektorn. Han arbetar med att sprida information om demokrati och mänskliga rättigheter.

Rapport till Sida

De två har skrivit en utförlig rapport på 34 sidor om sin utvärdering, resultat

och slutsatser. Den ska överlämnas till Sida i oktober.

Deras utvärdering bygger på intervjuer och diskussioner med ledningsgruppen på Jagriti Vihara, fältarbetare, medlemmar i självhjälpsgrupperna (SHG) och bybor.

Sammanfattning

Sammanfattningen av utvärderingen innehåller tio punkter.

- De två sista lyder:
- Behovet av radikal förändring förknädd med könsjämlighet uttrycktes av många kvinnor.
 - Socialt, kulturellt och även politiskt är byborna nu mer medvetna än tidigare, och de har uppenbarligen välsignats genom arbetet som gjorts från Jagriti Vihara.

Slutintryck

- Projekten och programmen har genomförts framgångsrikt.

Jaya på USA-turné

I sommar har Jaya rest i USA en månad och fått tillfälle att berätta om Jagriti Vihara på flera platser, som San Francisco, Seattle och Portland. Han inbjöds av en indier boende i USA, Amit Garg, som är god vän till Jagriti Vihara. Som vanligt tycks Jaya ha tagit publiken med storm.

Så här skriver Martha Kerr, som bott tidvis på JV under tiden då sjukhuset byggts, Hospital for Hope.

»It was all so wonderful. Jaya is a jewel! We loved every minute with him. He was a hit at Rotary and I will apply for a grant for the hospital.

My friend, Mark, is very devoted to India and was enchanted with Jaya's story.

I had prepared a power point about Jagriti Vihara and Jaya spoke about education in India, and why Jagriti Vihara was such a conduit for training in rural India. He mentioned the hospital, but his talk was mostly about the Tribals and their plight and the role of Jagriti Vihara in helping them.«

Vi hoppas att Jayas tal ledde till att många personer i USA vill åtaga sig att bekosta driften av det nya sjukhuset.

I utställningshallen på Jagriti Vihara presenteras byarnas produktion. En del varor är också till salu. Här köper Lena Bengtsson från Göteborg en duk med Sushil som förmedlare.

www.jvv.se

Vi finns också på Facebook. Sök på »Jagriti Vihara«. Gå med!

OBS! Medlemsavgiften • Bankgiro 5649-3034

Medlemsavgift: 150 kr/år • Familj: 200 kr/år

Studera/arbetslösa/pensionärer: minst 50 kr/år

Folkhögskolor/föreningar: 300 kr/år

Ansvärliga för medlemsbrevet är Inger Dejke och Anders Dejke

Tre veckor på Jagriti Vihara

Inger och Anders Dejke vistades i november tre veckor på Jagriti Vihara, arbetade, deltog i fester, tog emot andra besökare och samtalande med ledarna om framtiden.

Regnet dånar på taket till gästrummet där vi bor på Jagriti Vihara. Det är den 1 november. Vi har just anlänt och ska jobba som volontärer på centret under tre veckor. Jaya har också kommit tillbaka efter några månader i Sverige för uppföljning av cancerbehandlingen. Den tycks ha lyckats väl. Men Jaya var så trött på allt regnande i Sverige under hela hösten. Han längtade hem för att äntligen få uppleva sol och värme.

Regn, regn

Vem kunde ana att Jaya skulle mötas av regn också på JV? Han var mycket förvånad. Aldrig i hela sitt liv har han varit med om monsunregn under november. Det är den bästa månaden klimatmässigt. Lagom varmt och torrt. Men nu dröjde det sex dagar innan solen visade sig. Då var alla kläder blöta, ingen möjlighet att torka dem.

Vägarna på centret blev alltmer som vattenfyllda kanaler. I rummet i skenet av stearinljuset började papperssidorna

Monsunen ställer till med stora problem. Svårt att utföra arbete under regnen och efteråt måste hus, stigar och vägar rensas upp.

i våra böcker krulla sig av fukten. Inget arbete utomhus var möjligt att genomföra. Vi började ana hur monsuntidens hårda väder slår mot människorna. Vem kan arbeta under detta

regnande, som pågår några månader varje år, och hur lång tid tar det att återställa vägar och byggnader efter monsunen?

Den här gången var regnet en följd av cyklonen Nilam som några dagar tidigare hemsökt Indiens sydöstra kust med 60 000 hemlösa i dess spår.

Som följd av regnet hade många träd knäckts över elledningarna. I fem dagar var JV utan el. För oss som är vana vid att ständigt vara tillgängliga, betydde det att mobilen var urladdad.

Dessutom ett ständigt mörker.

Diwali

Men sammantaget hade vi underbara och innehållsrika dagar på JV. Sjukhusbygget stod stilla någon vecka på grund av Diwali, den stora hinduiska ljusfesten. Då är folk lediga och skolorna stängda. För övrigt inträffade flera fester, bland annat solfesten, under våra tre veckor. Hösten är festernas tid i Indien.

Angelina från självhjälpgruppen i Konka säljer ljus på marknaden i Lapra.

Vi besökte en lokal marknad och gladdes över att kunna handla ljus och Diwaliskålar av personer från självhjälpgruppen som startats genom JV.

Det var sällsamt att få uppleva centret smyckat med 500 små oljelampor placerade på tak och i fönster i minst tre nivåer. Inget elektriskt ljus konkurrerade med de små lågorna som skulle visa gudinnan Lakshmi vägen till människornas boningar. Finner hon det välstädat, nymålat och pryddigt, välsig-

Forts. på nästa sida...

Självhjälpgruppen i Dumaro levererade 500 oljelampor till Jagriti Vihara inför Diwali.

Grovarbetet vid sjukhusbygget utförs av kvinnor.

nar hon det kommande året med rikedom och välgång.

Skolbarnen som bor på JV och tränar volleyboll hade prytt sina båda spelplaner med fina Diwalibilder av färgpulver. Förtrollningen bröts när raketer, fyrverkerier och smällare kom igång som vid det värsta nyårsfirande i Sverige. Glädjen stod högt mot den svarta rymden. Kvällen avslutades med risgrönsgröt med russin och mandel. Över alltihop en himmelskupa med miljarder strålande stjärnor.

Sjukhuset

Hospital for Hope, sjukhuset som byggs med medel från den organisationen i USA, är snart färdigt. Det blir mycket vackert och ändamålsenligt, byggt i flera huskroppar, undersökningsrum, laboratorium, sjuksalar, toaletter, tvätt- rum och ett kök. Problemet att finna personal som driver sjukhuset återstår, läkare, sjuksköterskor, vård- och städpersonal, administratör och vaktmästare. Det här blir inte lätt att lösa.

Ett sjukhus på centret JV är angeläget Vi blev konkret påminna om livets vansklighet. En man i byn Dumaro, som brukar förgylla olika samlingar med sin vackra sång och sina poem, hade nu slutat sjunga, förkrossad av att hans son dött i malaria nyligen.

Trots att pojken togs till sjukhus, stod hans liv inte att rädda. Det ledde till att byborna krävde en »Malaria camp« för provtagning och för att få medicin. Den genomfördes med hjälp från JV.

Att ormbett är en annan fara som

hotar fick vi prov på genom att följa en hyndas plågsamma dödskamp efter ett bett i ena bakbenet av en kobra. Den gången var det inte ett av skolbarnen. Men rådet att inte lämna stigarna på området har starka skäl. Om någon av de många hundarna, som finns på centret, får rabies och biter människor, är det livsnödvändigt att ha motmedel nära till hands. Visst behövs Hospital for Hope!

Starka, leende kvinnor bär murbruk och sand på huvudet, männen står och väntar. En märklig arbetsfördelning. När byggherren Mert från USA ställde en skål på sitt huvud, vann han mycket skratt och applåder. Han åker hem tillsammans med frun Martha Kerr i mitten av december. Båda har under drygt ett år fått en stor erfarenhet av arbetsliv i Jharkhand. Man lär genom möten med människor. En av Marthas idéer är att Rotaryklubbar i Ranchi skulle kunna bekosta löner till sjukvårdspersonal. Jaya och hon skulle träffa folk i huvudstaden och vädja. Hoppas det lyckas!

Volleybollskolan flyttar

Under några år har JV hyst en volleybollskola för staten Jharkhand, 16 pojkar och 16 flickor i högstadietåldern. De har bott i internat på JV, tränat under lärares ledning morgon och kväll och cyklat eller fotvandrat till skolan i McCluskieganj cirka 3 km bort. Vi träffade en del av dem, pigga tjejer som passade på att pröva sin engelska på oss. De äldsta av eleverna hade lov från sko-

lan för att studera hemma inför slutprov. Några var uttagna till lag som tävlade i andra delstater. Problemet med delstatens ekonomi är att betalningen för maten kommer först 6 månader sedan den tillagats och ätits upp. Och då först efter mycket påtryckningar från JV. Nu har man tröttnat och sagt upp sitt avtal om volleybollskola.

Den internatskola – bridgeschool – för flickor som inte fått chansen att gå i skola tidigare, och som JV drivit dubbelt så länge som volleybollskolan, behövs inte längre. Staten har satsat på att bygga skolor i alla byar och locka alla till skolan. Där får de lunch varje dag. Ett problem är att behöriga lärare ofta saknas, men det är ändå en god början.

Ny skola planeras

Men skola är fortfarande en prioritet på centret. Från 1 april börjar en grupp, 25–30 flickor, i klass 8 på Jagriti Vihara. Där finns allt som behövs, skolsalar, internat, matsal och ett stort område att röra sig på. Minst en kvinnlig lärare måste anställas. Rekryteringen pågår. De som bor på cykel- eller gångavstånd till skolan, kan bo hemma. Det är mammor från byarna som efterlyst en skolgång som mer påminner om den de själva minns från Jagriti Vihara. De vill att flickorna utöver de vanliga ämnena ska ha sång, musik, dans och drama på schemat, fysisk träning som

Forts. på nästa sida...

Elsa Agéli på besök. Här diskuterar hon hantverksteknik med ledaren för sömnadsgruppen i Lapra.

...forts. från föregående sida.

volleyboll, yoga, även social praktik genom att hjälpa till i olika projekt i byarna.

Efter ett år börjar flickorna i klass 9 och en ny grupp till klass 8 tas in. Efter tre år är skolan fullständig, klass 8, 9, 10. Då kan personer från delstaten undersöka om flickskolan uppfyller kraven för att bli statligt erkänd och få donation. Det hoppas man på. Lyckliga flickor som får den här goda chansen!

Målarfärg och glas i fönstren

Inför vinterkylan har nu köket fått fönstren omsedda, skrapade, glasade och grant rödmålade. Dörrarna är nymålade i golden brown. Allt detta var klart till Diwali. Mätte Lakshmi har uppfattat det! Även stålgrindarna in till JV har blivit av med rosten och lyser nu välkomnande julröda. Också skyltarna på området, friskt blå i grönskan. Barnskolans lokaler är nu internat för volleybollskolans pojkar. Där fattades de flesta glas i fönstren. Småpojkar utanför muren, som vallar djuren i byn, tycker det är spännande att panga rutorna. Men nu sitter där plexiglas, krossas inte så lätt och ger skydd för vind och kyla i rummen. Det är också en första satsning att förbereda lokaler-na för den nya flickskolan.

Besök från Norge och Bohuslän

Två välkomna besök på JV fick vi ta emot. Ordföranden i norska JVV, Mildrid Nilheim, kom med sin dotter, måg och två barnbarn. Hon är en gammal god vän till Jaya och har varit rektor på Hallingdals folkehøgskole, där Jaya fick sitt första stipendium.

Vänner från Bohuslän, Elsa Agélii, konstnär och professor i Textil Konst, och Monika Lind Melander, sjuksköterska, håller på med ett kvinno-broderiprojekt i ökenbyar i Rajasthan. Tema: Vatten. De ville se något annat av Indien är torr sand. Båda njöt de av den friska luften och all rik växtlighet på JV. En dag inbjöds kvinnor som syr kläder i en självhjälpsgrupp till ett workshop om broderi. Det blev ett glatt möte tvärs över kulturgränserna.

Skolbarn i Nindra underhåller med dans till trumma. Två grupper dansar mot varandra med mycket konstfulla steg. Till vintern får de strumpor och skor.

Strumpor och skor till Nindra

De yngre av barnen i byskolan i Nindra kan nu möta vinterkylan med strumpor och skor på fötterna. Detta tack vare förra årets julgåva från medlemmar i JVV. Det är Sushil, en av ledarna på JV och lärare i skolan i Nindra, som sett till att prova ut och köpa skorna. Fulla av glädje och tacksamhet dansade och sjöng skolbarnen för oss. Vi ville gärna förmedla den känslan från 400 barn till vänner i Sverige. Vägen till skolan kan vara 10 km lång – inga skolskjutsar – och ändå går i stort sett alla barn i skolan, klass 1–10. JV har arbetat enträget under många år för att påverka föräldrar att skicka sina barn till skolan

I ett hörn av skolgården fick vi se den nyanlagda trädgården med medicinalväxter. Barnen får lära sig vårda och känna igen växter som botar olika krämpor. Sushil vet mycket om detta. Meningen är att barnen ska kunna hitta de här växterna vilt växande hemma i byn. Tillsammans med sina föräldrar ska de ta vara på dem och använda vid behov. Tala om hjälp till självhjälp! En nyttig växt är aloe, vars saftiga blad är bra för brännskador, nog så vanliga under vintern, då man försöker hålla kylan i schack med öppna eldar.

Text: Inger Dejke

Foto: Inger och Anders Dejke

Om kvinnor i Jharkhand

Ernie Frihol har intervjuat kvinnor i byarna runt Jagriti Vihara. Resultatet är skriften »Vi ska vinna det här – möten med kvinnor i Jharkhand«.

Skriften kommer som julgåva till alla JVV-medlemmar. Vill du ha fler exemplar? Kontakta: Kajsa Perneman, tel: 070-622 90 26 e-post: kajsa.perneman@telia.com Skriften kostar 50 kr + porto 20 kr.

Nya dörrar

De fjorton dörrarna i Guest hostel har under årens lopp angripits svårt av termiter.

Man har lappat och lagat, men de små insekterna är snart där igen. Nu är det dags att byta till metalldörrar, ett material som termiterna inte ger sig på. JVV har beslutat stödja bytet.

Årsmöte 2013

Reservera lördag den 16 mars 2013. Då äger JVV:s årsmöte rum på Ljungskile folkhögskola.

www.jvv.se

Vi finns också på Facebook. Sök på »Jagriti Vihara«. Gå med!

OBS! Medlemsavgiften • Bankgiro 5649-3034

Medlemsavgift: 150 kr/år • Familj: 200 kr/år • Studerande/arbetslösa/pensionärer: minst 50 kr/år • Folkhögskolor/föreningar: 300 kr/år

Ansvariga för medlemsbrevet är Inger Dejke och Anders Dejke